

Simone Buchholz Mexikoring

Saksan paras dekkari vuonna 2019

Chastity Riley -sarjassa aiemmin ilmestyneet
suomennokset (suom. Anne Kilpi):

Revolverisydän (2019)

Krokotiiliyö (2019)

Verikuu (2020)

Simone Buchholz Mexikoring

SUOMENTANUT ANNE KILPI

KUSTANTAMO HUIPPU | YLÖJÄRVI

F I
L I

Goethe-Institut ja
kirjallisuuden vientikeskus FILI
ovat tukeneet tämän teoksen kääntämistä.

Saksankielinen alkuteos Mexikoring ilmestyi Saksassa 2018.

Copyright © Suhrkamp Verlag Berlin 2018.

All rights reserved by and controlled through

Suhrkamp Verlag Berlin.

Suomenkielinen laitos © Kustantamo Huippu 2021

Kansi: Taina Värrö

Oikoluku ja kielenhuolto: Satu Talasmäki

Sisäsivujen taitto: Kustantamo Huippu

Paino: ScandBook, Liettua

ISBN 978-952-7409-06-0 (sid.)

ISBN 978-952-7409-07-7 (EPUB)

ISBN 978-952-7409-08-4 (MP3)

Carrie Fisherille

Tapasimme aidalla joka yö.
Nukahdimme
ja pidimme toisiamme kädestä
aamulla vain
ranteessani oli syvä uurre.
Mutta ne repivät verkon pois
ja rakensivat tilalle muurin
ja minä seison joka yö muurilla
ja lyön rystyseni
kiveen.

*Franz Dobler, Jesse James und
andere Westerngedichte*

VAIN PARKKIHALLI

Muistatko vielä sen tunnelin? Sen loputtoman pitkän kivisen aukon?

Tietysti muistan. Miten usein kuljimmekaan sen tunnelin läpi.

Jos joku olisi saanut meidät kiinni, hui. Pelkäsin aina, että joku auto pysähtyy, että joku näkee meidät, ehkä yksi veljistäsi, ja sen jälkeen järkyttävä mekkala ja niin edelleen.

Äh. Bullshit. Minähän olin näkymätön.

Mutta sitäkin arvokkaampi. Viidenkymmenentuhannen arvoinen, vähintään.

Eivät ne minunlaisestani olisi saaneet edes kolmeakymmentätuhatta.

Silti. Minuunhan ne vain syytivät rahaa, siis, nyt kun asiaa katsoo täältä käsin.

Mutta sinut ne sentään näkivät.

Eiväthän ne edes tienneet, kuka olen. Ja nyt olen se, jota ei enää ole.

Entä sitten? Minut ne tappavat, jos saavat tietää, missä olen.

Anteeksi. Olen toisinaan kusipää.

Äh, etkä ole.

Saanko halata?

Liian valoisaa.

Joka tapauksessa, se tunneli.

Mitä tunnelista?

Ajattelen sitä usein.

Miksi?

Koska ajattelin aina, että voin jonain päivänä oikeasti kulkea sen läpi. Koulusta nyrkkeilytreeneihin ja sitten jonnekin muualle kuin kotiin. Eteenpäin vain rautatieasemalle. Ja pois.

Ninhän sinä teitkin.

Saatoin kyllä nousta asemalta junaan, mutten koskaan varsinaisesti saapunut perille. Olen yhä jossain matkalla, olen yhä jossain siinä tunnelissa, ja siellä on pimeää.

Älä ole noin sääliittävä. Tunnelistahan pääsee ulos, kaikista tunneleista pääsee jossain vaiheessa ulos, ja sitten on taas valoa.

Aivan kuin olisit itse jossain. Tiedäthän sinä paremmin kuin minä, ettei se niin mene. Ja, helvetti, valokin haukottelee nykyään minut nähdessään. Valo tietää tarkalleen, että olen toivoton tapaus: tuo ei tule ulos koskaan. Voisin vaikka vanhoa, että valo itse asiassa nauraa minulle. Niin kuin tuo pikkuruinen

valo tunnelin päässä tuolla edessä, kuulen naurun
tänne saakka.

*Ei tämä ole mikään tunneli. Tämä menee vain alas
ja parkkihallin läpi.*

Ihan sama.

Minun täytyy mennä.

Nähdäänkö tänään satamassa?

En tiedä.

Okei. Olen kuitenkin siellä.

Okei.

Muussa tapauksessa aamulla taas täällä.

Muussa tapauksessa aamulla täällä.

Sovittu?

Sovittu.

EHKÄ MUOVIKASSEISTA TULEE VIELÄ JOSKUS PAREMPIA KUIN LOKIT

Aivan kuin rakennukset antaisivat ylen ihmisten päälle. Yksi, kaksi, oksennus, suuria klimppejä, kaikki hengiltä. Pari arkkitehtia halusi piripäissään pelata toisiaan vastaan tetristä, ja sitten kaikki lähti lapasesta. Joka puolella brutaaleja kimpaleita pesubetonista ja teräksestä, vielä viime vuosisadan kuusikymmentä- ja seitsemänkymmentäluvulla ne olivat valkoisia, hohtavan valkoisia, mutta nyt valo lehteilee suurina palasina irti.

Kaikkialla näkyy halkeamia.

Niiden välissä heijastavaa lasia, armotonta. Muutamat auki olevat ikkunat voisivat yhtä hyvin olla heite-tyillä esineillä rikottuja, haljenneita tai puuttua muuten vain, koskaan ei voi tietää, mikä julkisivujen mustat aukot on aiheuttanut. Kadut ovat rotkoja, ja vaikka sinne tänne on istutettu yksinäinen puu tai uljas viheralue, ei tätä paikkaa ole tarkoitettu minkäänlaiseen elämiseen.

Jaloissani lojuu taivaansininen tupakansytytin, keskellä pudonneen rappauksen muodostamaa kasaa, se on minusta samaan aikaan surullista ja lohdullista, otan sytyttimen käteen. Lämmin tuuli pyörittää ilmassa muovikassia, jonka perässä lentää toinenkin. Ehkä muovikassit ovat vielä joskus parempia kuin lokit.

Pidän toisinaan kiinni asioista, jotka vain lehahtavat yli, se viivyyttää tärkeitä asioita vähän muttei tietenkään suojele minua siltä, että joudun tekemisiin niiden juttujen kanssa, joiden vuoksi olen täällä, siispä työnnän sytyttimen housuntaskuuni ja lentävät muovikassit pois ajatuksistani ja alan lähestyä lähes kuollutta miestä, joka makaa puoliksi hiiltyneessä autossa.

Se oli näitä aamuisia puhelinsoittoja, jotka passittavat ihmisen kyselemättä liikkeelle. Että voisinkohan käväistä siellä. Palava auto. Taas. Meidän pitäisi muka pikkuhiljaa saada nämä palavat autot hallintaan.

Palavat autot eivät erityisemmin kiinnosta minua. Hampuri, kyllä sinä tiedät tarkalleen, miksi autosi palavat.

Tällä kertaa vain ei sytytetty tuleen pelkästään autoa vaan myös ihminen. Autoissa istuvien ihmisten sytyttäminen tuleen, haistakaa vittu, se ei nyt vaan käy.

Jätin kahvin juomatta, luiskahdin pikapikaa saappai-siini ja sitten taksiin. Kun saavuin kaupungin pohjoislaidalle, palomies oli juuri eristämässä palopaikkaa laajalta alueelta. Hän sanoi, ettei musta Fiat ollut palanut vielä pitkään, he olivat ehtineet paikalle nopeasti. He

olivat olleet muutoinkin tulossa näille nurkille, koska sitten viime kesän on palavia autoja ollut aamuisin kaikkialla, niin törkeää ja muutenkin, kaikkea kanssa, meidän kauniit autot.

”Kyllä kyllä”, sanoin, tämä autojuttu alkaa ottaa minua aivoon.

”...ja tänä aamuna”, hän jatkoi vain, ”paloi myös täällä City Nordissa.”

Kaikkiallahan palaa joka tapauksessa, ajattelen, seisossani vielä aavistuksen lajittelemattomin ajatuksin paikallani, koska olen valtavan väsynyt. Kaikki hikeentyvät tämän tästä tulipaloista, kaikki hikeentyvät tämän tästä helikoptereista, jotka aamun sarastaessa etsivät kaupungista palopesäkkeitä ja joita ei tietenkään voi olla kuulematta, vaikkei helikoptereista kannattaisi hikeentyä, eikä palavista autoista liioin. Hikeentyä pitää siitä, mikä saa ihmisen tekemään tällaista, sytyttämään asioita tuleen. Viha, raivo, tyhmyys. Suljemme korvamme aivan kuin voisimme samalla sulkea aivomme.

Tuli ehti vallata vain Fiatin etuosan, takaa auto näyttää lähes uudelta. Sisätilat ovat edelleen täynnä savua, myrkyt on täytynyt tunkeutua kaikkiin rakosiin.

Auton kuljettajanpuoleinen ovi on leikattu irti.

”Oliko auto lukittu?” kysyn ensihoitolääkäriltä, joka on polvistunut asvaltille miehen viereen ja laittaa parhaillaan tippaa paikalleen. Hänen kollegansa pumppaa happea tiedottoman miehen keuhkoihin.

”Kaikki ovet lukossa”, sanoo lääkäri. ”Mutta ihmetelin kyllä, miksei hän soittanut apua, onhan jokaisella nykyään puhelin mukana. Tai ettei hän vain avannut ovea, kyllähän sen pitäisi aina onnistua.”

”Ehkä hän nukkui”, sanon.

”Ehkä hän oli kännissä”, sanoo lääkäri ja kuulostaa syyttävältä.

”Mutta hän selviää, eikö?”

Olankohautus.

”En pysty sanomaan. Riippuu siitä, miten pitkään hän ehti olla sisällä. Ja millaisen sekoituksen hän on hengittänyt. Palokunta sanoo tulleen kymmenen minuutin sisällä ilmoituksesta, mutta autohan oli sitä ennen tietysti ennättänyt palaa jo pari minuuttia, tarkkaa tietoa ei ole.”

”Millaiset mahdollisuudet hänellä on?”

”Kahdentoista minuutin savustuksen jälkeen ei enää kovin hyvät.”

Paareilla makaavan miehen kasvot näyttävät vanhemmilta kuin ovat. Hienostuneet piirteet, vahva parransänki, mutta iho näyttää pehmeältä ja sileältä, ripset ja kulmakarvat ovat tiiviit ja tummat. Hän ei ole vielä edes kolmeakymmentä. Mustat kiharat ulottuvat melkein leukaan.

Hänellä on tumma puku, joka ei näytä kovin kalliilta, kauluspaidan ensihoitajat ovat repineet voidakseen hätätapauksessa elvyttää hänet nopeasti. Se ei toistaiseksi vaikuta olleen välttämätöntä, sydänhän lyö vielä.

Ympärillä aamu sarastaa.

”Hyvät raamit tällä tyypillä”, sanoo lääkäri ja nousee ylös. ”Vahvat.”

Minusta hän on ennen muuta hauras, mutta sitä en sano, en pysty oikein edes ajattelemaan sitä, sillä pelkään, että ajatuskin voi heikentää häntä.

Hän vaikuttaa olevan tällä erää hoidettu, infuusio-
neste on paikallaan, happinaamari myös. Kaksi ensihoi-
tajaa nostaa parit varovasti ja työntää ne ambulanssiin.

”Minne viette hänet?” kysyn.

”Barmbekin sairaalaan”, sanoo lääkäri.

”Kiitos”, sanon.

Lääkäri katsoo minua hivenen neuvottomana ja sanoo: ”Eipä kestä.”

Sitten he lähtevät.

VIELÄ EI OLE VARSINAISESTI PÄIVÄSAIKA

Myös rikospoliisi on paikalla ja huolehtii autosta.

”Oletettavasti klassikko”, sanoo nuori poliisi, jolla on yllään musta kauluspaita ja harmaa pilottitakki.
”Grillisytytintä eturenkaalle ja karkuun.”

Hänen lyhyet katukoiranväriset hiuksensa ovat sotkussa, karvat sojottavat ihan minne sattuu. Hän näyttää vähintään yhtä väsyneeltä kuin minä, hän on joko vielä yövuorossa tai juuri pudonnut sängystä.

Äläs nyt, ajattelen, käydään vain taas maate.

Tähän näin, kadulle.

Silmät kiinni ja siinä se.

Hän jää topakkana seisomaan.

Ojentaa minulle pientä kansiota.

”Hansikaslokerossa oli auton paperit. Teidän kannattaisi vilkaista niitä.”

”Mitä näistä?”

Otan paperit.

Pilottipoliisi yrittää tarkentaa katsettaan minuun.

Ei tule onnistumaan. Olen tähän aikaan päivästä pääsääntöisesti epätarkka.

”Nimi”, hän sanoo eikä luovuta, katsoo yhä vain kasvojani ja keskittyy tiukasti.

En valitettavasti voi olla hänelle avuksi ja selaan kansiota. Fiat Punto on rekisteröity vuonna 2014 eräälle Nouri Saroukhanille.

”Oho”, sanon, ”Saroukhan.”

”Mhm”, sanoo poliisi.

Tuijotan kädessäni olevaa kansiota, poliisi tuijottaa vielä parin sekunnin ajan minua, epätarkka yhä vain, mitä helvettiä, ja sitten hän varmaankin tuntee olonsa typeräksi. Hän kääntää hieman happamana suupieliään alaspäin ja kulmakarvojaan ylös, aivan kuin olisi juuri esittänyt minulle todella tärkeän kysymyksen saamatta siihen vastausta.

”Löysittekö mieheltä muita papereita?” kysyn.

”Emme tutkineet häntä, lääkäri pyysi saada ensin rauhassa vakauttaa hänen tilansa. Eiväthän paperit meiltä karkuun juokse.”

Nyökkään saamatta katsettani irti nimestä *Saroukhan* ja sanon: ”Soittakaa heti Barmbekin sairaalaan. Jos miehellä on papereita mukana, ne pitää laittaa varmaan talteen meitä varten. Jos hän todella on Nouri Saroukhan, kyse saattaa olla jonkin verran suuremmasta jutusta kuin miltä ensi silmäyksellä näyttää.”

Työnnän kansion ajoneuvolappusineen poliisin käteen. Sitten otan puhelimen ja soitan Stepanovicille,

koska luulen, että tämä joka tapauksessa kiinnostaa häntä. Olisin voinut yhtä hyvin soittaa myös järjestäytyneen rikollisuuden yksikköön, mutta Stepanovichan on vähän sama asia emmekä ole pariin päivään jutelleet.

Hän vastaa nopeasti, suunnilleen kahden tuuttauksen jälkeen, yskii kuitenkin hetken aikaa järjettömän vaikean kuuloisesti. Hän väittää olevansa kotona ja lähtevänsä niin pian kuin suinkin. Kun hän hetkeksi lopettaa yskimisen, taustalta kuuluu kuitenkin vanhaa musiikkia ja nuori naisääni.

Selostan hänelle, mistä on kyse ja minne hänen tarkalleen pitäisi tulla, ja sitten lopetan puhelun hyvästelemättä.

Vai kotona, ajattelen. Ääliö. Ei minua häiritse, että hän formatoi sydäntään jonkun naisen kanssa, hän saa vehdata ihan kenen kanssa tahansa ja missä haluaa, aivan sama minulle. Minua ärsyttää se, että hän väittää minulle olevansa kotona, vaikka tiedän, ettei hän koskaan mene yöksi kotiin. Hän käy kotona vain päiväsaikaan. Eikä vielä ole varsinaisesti päiväsaika, valo vasta kurkistaa horisontista. Stepanovicin ei todellakaan kannata nyt alkaa pelleillä kanssani, ei nyt, kun olemme vasta ystävästyneet tai jotain.

Rikospoliisi on myös lopettanut puhelunsa ja katsoo minua taas ärsyyntyneenä.

Tiedän, että tämä kaikki on tähän aikaan aamusta vähän liikaa ja että on aikaista, mutta helvetti sentään, nuori mies, sellaista se on, kun tapaa sopimattomaan

aikaan vanhoja naisia, jotka eivät enää pysty nukku-
maan ja jotka ovat aina väsyneitä, aina. He ovat silloin
vielä epätarkkojakin eivätkä ehkä ole juoneet vielä
kahviakaan, joten kaiken lisäksi he tulevat helposti
vielä pahalle päällekin.

Mutta eihän hän sille toki mitään voi.

Tasoitan otsaryppyni, sulatan katseeni ja katson
häntä. Pikkuinen on todellakin hirveän hermostunut.
Jotain on tapahtunut ja se jokin on saanut hänet tolal-
taan, ehkä se oli viime yö vain. Hän kääntää katseensa
pois minusta kädessään olevaan puhelimeen.

”Sairaalassa löydettiin miehen paperit”, hän sanoo.
”Nouri Saroukhan, Saksan kansalainen, kaksikym-
mentäkahdeksanvuotias, syntynyt Bremenissä, kirjoilla
Eimsbüttelissä, Grindeliner kerrostaloissa.”

”Okei”, sanon, ”kiitos”, ja yritän saada aikaan hy-
myn, joka näyttää todennäköisesti siltä kuin minulla
olisi nastoja suussa. ”Löysivätkö he puhelinta?”

Väsynyt poliisi pudistaa päätään.

”Puhelimessa ollut lääkäri sanoi, ettei hänellä ollut
puhelinta.”

Ei puhelinta.

Ovet lukossa.

Tuskin mikään vahinko.

”No niin”, sanon, ”te ette puhu seuraavien kym-
menen minuutin aikana kenenkään kanssa ja pidätte
vahtia täällä, kunnes Stepanovic LKA 44:stä tulee, onko
selvä? Minä käyn hakemassa kahvia.”

Nyökkäys, suupielet nytkähtävät aavistuksen.

Hän huutaa vielä perääni, että olisi mahtavaa, jos voisin tuoda myös tupakkaa. Kurotan vasemman nyrkin ilmaan ja nostan etusormen ja pikkusormen pystyyn.

Ketunpoika ei tosiaankaan ole vielä hoksannut, kenen kanssa hän tästä päivästä alkaen tekee töitä.